

OVER MIJ, JOHAN MEIJER

Op z'n minst heeft mijn al behoorlijk lange leven, een heel merkwaardig verloop. Dit is een uitgebreid verslag:

mijn schooltijd en jeugd

Ik werd geboren in 1949 in het dorp Holten aan de voet van de Sallandse Heuvelrug. Rond dat dorp had zich vier, vijf jaar daarvoor het zogenaamde 'Englandspiel' afgespeeld. Dat was toen mijn vader daar op de keuterboerderij van zijn ouders aan de dorpsrand was ondergedoken om zo aan de 'Arbeidseinsatz' te ontkomen.

Aanvankelijk werkte hij als verzekeringsagent maar in de loop van de vijftiger jaren verkoos hij het beroep van postbode, vanwege de goede pensioenvooruitzichten. Maar de werkelijke reden zou wel eens kunnen zijn geweest dat hij geen ambitie had om door te leren of in de fabriek te werken. Als postbode kon hij zich uitleven op zijn fiets met zware tassen, genietend van de omgeving waarin hij rustig elke dag rondfietste, niet door blaffende bazen en toezicht gehinderd. De oorlog, waarin hij een paar maanden in een krijgsgevangenenkamp in Duitsland opgesloten had gezeten, had hem het nodige over de maatschappij duidelijk gemaakt! En de keus om postbode te worden was er een die na zijn te vroege dood zijn gezin geen windeieren zou leggen.

Maar mijn uitermate gelukkige jeugd als zijn oudste kind was tegelijk door armoede getekend. Dat veranderde pas bij de loongolf in 1964. Ik kon goed leren en was begiftigd met een behoorlijk atletisch lichaam. Sporten en dan vooral hardlopen was vanaf mijn derde mijn lieve lust. Bij mijn eerste rondjes om de kerk, kon mijn moeder me nooit bijhouden! En ik tekende alsof mijn leven ervan afhing. Dat was zo opmerkelijk dat mijn tekenwerk bij de kennissen van mijn ouders al op mijn vijfde veel bekijks trok. Vooral huizen tekende ik. Maar het meest opmerkelijk was mijn gedrevenheid tot het bouwen van blokkendoosconstructies, begeleid door de popmuziek op de radiozender Luxemburg, waar juffrouw Jannie zo weg van was. Die juf van de kleuterschool besloot een keer er eentje helemaal in elkaar te lijmen om die als een soort aandenken te bewaren. Ik wist dan ook al vroeg in mijn leven, dat ik beslist architect wilde worden! Helaas wekte die voorkeursbehandeling de afgunst op van veel van mijn klasgenootjes. Tot twee keer toe werd ik als kleuter de dupe van een agressieve uitval die me bijna fataal was. De eerste keer bracht juffrouw Jannie me bewusteloos thuis met in haar hand een schaalpje bloed dat ze uit mijn neus had opgevangen. De tweede keer wist mijn vader nog net op tijd te voorkomen dat ik stikte in mijn door een op mijn hoofd gegooide baksteen naar binnen geschoten tong.

Hij pakte me resoluut bij mijn benen en schudde de tong los. Ik kwam bij uit een ijzige tussenwereld. Sindsdien zat de schrik er flink in bij mijn ouders.

Mijn ouders waren vrijzinnig protestant en stuurden me naar de School met de Bijbel, omdat ze me christelijk wilden opvoeden. Maar het was me niet gegeven om daarna naar de middelbare school in Almelo te mogen. Dat werd pas mogelijk voor mijn 2 jaar jongere zus en zeven jaar jongere broer. Zodoende belandde ik met mijn uitdrukkelijke wil om het tot architect te schoppen eerst op de HTS-Bouwkunde aan de Sloetsweg in Hengelo. Daar maakte ik de wilde jaren zestig mee vanaf de zijlijn. Al droomde ik ervan student te worden en me naar Amsterdam te begeven alwaar de ware vrijheid provocerend was afgekondigd ter verlossing van de overheersing der regenteske klassen.

De voorganger in de dorpskerk, de joodse dominee Israël, had mijn vader wijsgemaakt dat gezien onze achternaam wij ook wel van joodse komaf moesten zijn. Mijn vader kluste er bij hem op de pastorie bij als tuinman. Tuinieren was zijn grote passie, naast lezen en het heil van staat Israël aan ons kinderen verkopen. Ook ik tuinde er in!

Totdat op een zaterdagmiddag Mahmoud Rabanni op mijn school arriveerde om een lezing over de Palestijnenkwestie te verzorgen. Die lezing heeft mijn hele verdere leven bepaald en op z'n kop gezet. Mahmoud hield me voor dat de stichting van de staat Israël was uitgelopen op een verschrikkelijk drama, waaraan het Zionisme schuldig zou zijn. Ook de uitvinder van het Zionisme, Martin Buber, heeft dat wel toegegeven. Ik geloofde hem helemaal niet, maar besloot het in onze dorpsbibliotheek na te trekken. Tot mijn verbijstering bleek hij alles bij het rechte end te hebben. Ogenblikkelijk besloot ik dienst te weigeren en lid te worden van de PSP.

Mijn vader verklaarde me prompt voor gek en dat zorgde voor een jaren durende flinke verwijdering. Maar de dominee nam het voor me op en nam me zelfs op in zijn kerkgemeenschap. Toen hij me bij dat aannemen voorlegde of je ook buiten de kerk om zou kunnen geloven en ik repliceerde "waarom niet?", maakte hij me uit voor een ketter en stelde me voor als een voorbeeld van een verwarde dwarsdenker. Dat ben ik altijd gebleven. In die dorpsbibliotheek kwam ik bij mijn speurtocht een klein boekwerkje tegen dat 'De TAO-TE-TSING' heette, geschreven door ene Lao Tsu. Ook dat nam ik mee om dat het me wel interessant leek als iets buitenissigs. Ik las het en het maakte me er van bewust dat er heel andere zienswijzen en manieren van geloven bestonden. Sindsdien geloof ik in niets meer en ben ik daar heel gelukkig mee. Maar toch liet ik me dus aannemen in de protestantse kerk op voorwaarde dat ik wel op zondag zou mogen blijven voetballen. Zo gezegd zo gedaan tot aan mijn vijftenzestigste.

Ik moest wachten op het besluit over mijn dienstweigering en besloot daarom me maar alvast in te schrijven voor een studie Bouwkunde in

Delft. Ik kreeg een S5 toegekend en werd dus ook officieel voor gek verklaard. Het was een geuzenpenning!

In Delft meldde ik me bij het atelier van Herman Herzberger. Herzberger was al de beroemde ontwerper van het Centraal Beheer, het eerste open kantoor ter wereld, in Apeldoorn. Herzberger heeft voor me tot aan de dag van vandaag als voorbeeld gegolden voor mijn kijk op plaats van de Architectuur in de Wereld. We moeten die bekijken door de ogen van een kind, zoals ook zijn maatje Aldo van Eijck al had verkondigd.

Maar helaas had ik voor ontwerpen geen enkel talent, zo bleek na een paar jaar, hoe graag ik ook wilde. Ik bleek ook nog eens behoorlijk kleurenblind. Ik bleek evenwel een fenomenale aanleg te hebben voor ruimtelijk en financieel inzicht. Heel bruikbaar voor het doorzetten van mijn studie in de richting van de Stedenbouw en de Informatica!

Ter oriëntatie op dat vak besloot ik naar Amerika en door de VS en Canada te gaan reizen. Ik wilde zien waar het met de wereld naar toe zou gaan, aannemende dat Amerika ver op ons vooruit liep. Het toeval wilde dat een vriendin naar Californië was verhuist om daar het geluk te gaan zoeken en me had uitgenodigd me op haar eerste speurtocht te vergezellen. Ik ging op bezoek bij de Universiteiten van Berkeley en Palo Alto, waar vanuit de eerste probeersels met de digitale revoluties werden opgezet in duistere particuliere garageboxen en bedrijfslaboratoria. De beweging van de 'Whole Earth Catalog' was bezig de weg te plaveien voor de Wellbeings die Silicon Valley zouden grondvesten! Deelnemers waren pioniers als Wozniak&Jobs en Allen&Gates die de grafische interface van de Rank-Xerox kopieermachine zouden gaan na en ombouwen tot 'operating systems' voor diverse soorten bedrijfs- en thuiscomputers.

Die reis door Amerika werd een hele enerverende onderneming, maar tegelijkertijd een hele angstaanjagende en teleurstellende ervaring. Deze website doet daar uitvoerig verslag van en mede van de manier waarop die reis mij een levenslang op het spoor van het Postmoderne heeft gezet dat ik tot het Trancemoderne heb omgedoopt.

Prompt na die reis kortwiekte ik mijn ellenlange wilde haren en stortte ik me op serieuze zaken als computertechnologie in samenhang met de studentenpolitiek. Ook ontmoette ik op een feestje van Tony, mijn oude klasgenoot van de lagere school, mijn naamgenoot Han Meijer, waaraan ik door Tony gezien ons beider naam werd voorgesteld. Tony had me eerder opgevangen toen ik in Delft binnenkwam. Hij was me als student Bouwkunde voor gegaan en nu was hij bekeerd tot het communisme. Han wees hij erop dat ik net een lange reis door Amerika had gemaakt. Han repliceerde: 'Ach, Amerika interesseert me niet zo, ik heb veel meer met Rusland'. Gelijk had hij, want zijn moeder was uit dat land afkomstig en het was de tijd van de communistisch geïndoctrineerde studentenbeweging. Even stond ik met de mond vol tanden, maar Han en ik hebben elkaar nooit losgelaten en Tony bleef mijn pad plaveien totdat hij op een zaterdag in 1981 plotseling op het voetbalveld bezweek. Het werd mijn eerste ervaring met de betrekkelijkheid van het aardse bestaan.

Maar daar gingen belangwekkende jaren aan vooraf, waarin ik me toelegde op het politiek voor elkaar boksen van een nieuw studiefinancieringsstelsel samen met staatsecretaris Ger Klein van de PvdA in het kabinet van Joop de Uijl. In dat kabinet zat ook een jonge bevlogen arbeideristische socialist in eeuwig spijkerpak die vervolgens mijn lichtend voorbeeld werd voor het aanpakken van de stedelijke vernieuwing: Jan Schaefer!

Jan nam zijn geboortestad als voorbeeld en ik was daar ook komen wonen en aan de schoonheid van de stad verslingerd geraakt. Ik besloot samen met stads- en studiegenoot Wouter Bolte op de stadsontwikkeling van de stad te gaan afstuderen en mij tot historicus om te vormen. Wouter had ik in de werkgroep ontmoet van Han Meijer die zich oriënteerde op de partijdigheid van het vak in alle maatschappelijke tegenstellingen. Wij wilden ons op een andere partijdigheid richten onder invloed van de Franse denkers Althusser en Foucault. Ons boek 'Van Berlage tot Berlage' was daarvan in 1981 het resultaat en het is een klassieker geworden.

[aan het werk!](#)

Ik kreeg meteen na afstuderen een aanstelling bij het stafbureau Stadsvernieuwing van de Provincie Zuid-Holland om vanuit die Provincie de stadsvernieuwing volgens het door Jan Schaefer op poten gezette Rijksbeleid, in Den Haag, Delft en Leiden te gaan begeleiden. Ondertussen meldde ik me bij Alexander Tzonis, professor architectuurgeschiedenis in Delft om te promoveren op een langlopend thema van het onder de loep nemen van de ongebreidelde ontwikkelingen van onze prachtige Hollandse grote steden, liggend in een circulair verband om het Groene Hart. Het Postmodernisme was tot ontwikkeling gekomen en ik wilde er de repercussies over vele jaren van traceren. Ik wilde er goed de tijd voor nemen. Maar plotseling overkwam me iets dramatisch. In de luttele tijd van een paar weken verloor ik mijn vader, mijn vrouw en mijn huis. Ik riep de hulp in van een psycholoog maar werd door diens chef, een psychiater, ertoe verplicht een experimenteel antidepressivum te gaan slikken. Dat werd me op een haar na noodlottig! Na acht maanden alleen maar pillen slikken verdween plotseling alle grond onder mijn voeten. Ik riep ogenblikkelijk de hulp in van een andere vriend die anti-psychiater was en directeur van Pandora, de Stichting die voor de belangen van psychiatrische patiënten opkwam. Het ging niet een-twee-drie, maar hij ontfutselde mij uit de klauwen van de psychiater met diens levensgevaarlijk neppanacee. Hij wist de man zelfs uit z'n ambt te zetten en ik werd de mastercase voor de aanklachten tegen de psychiatrie. Ik vond het allemaal welletjes en kon het eigenlijk niet meer navertellen.

Egbert - zo heette de anti-psychiater - zag waar mijn kracht lag: in mijn oersterke atletische lichaam. Hij stuurde me eerst naar een alternatieve New-Age-achtige afkickboerderij in Zuid-Frankrijk en vervolgens zette hij me bij zijn huis in Maastricht op de racefiets en liet me rondrennen op een sportveld om er in de buurt te gaan

rondcrossen. Zo kwam ik weer boven Jan. Tijd voor een nieuwe klus: het bijhouden van het verloop van het project van visionair Jan Schaefer via een administratie waarin met databases de voortgang van de stadsvernieuwing werd bijgehouden en de resultaten beleidsmatig gemeten. Tegelijk werd de output hiervan voor de provincie Zuid-Holland gebruikt om een sleutel op basis van beleidsuitgangspunten op te stellen om de rijksstumuleringsubsidie over de gemeentes te verdelen. Eerder al had ik weer met Jan Schaefer te maken gehad als activist bij het opknappen van een elftal aangekochte kraakpanden in de Amsterdamse binnenstad om er jongerenhuisvesting van te maken. In een van die panden kwam de vrouw te wonen die als minister voor de PvdA al mijn werk weer afbrak, tot mijn grote ergernis en leedwezen! Toen was Jan al lang dood door zijn lichaam over de klink te jagen. Ik vrees dat hij zich dood heeft geërgerd aan de manier waarop zijn wijken werden gebruikt om er de nieuwe slaven van onze welvaartsmaatschappij in te huisvesten. Maar dat heeft hij nooit uitgesproken! Dat doe ik dan maar bij deze. Toen dacht ik dat ook alleen maar, want uitspreken was nog taboe. Zoals ook het veronderstellen dat wethouders met grote bouw giganten samenspannen om er beiden flink veel beter van te worden nog niet gezegd kon worden. Ook dat ervoer ik proefondervindelijk en misschien heeft dat wel tot mijn ontslag geleid. In een enkel geval, de bouw van een ondergrondse parkeergarage op de plek van woningen die een tehuis vormden voor een groep Haagse bejaarden, was ik dwars gaan liggen. Ik trok aan het langste end, maar werd door de wetten van de politieke manipulatie achterhaald.

In de jaren daarvoor en daarna werd ik geleidelijk bewust van een waar drama dat zich ontrolde in de volkswijken in onze grote steden, waar ik ook kwam te wonen en te werken. Al in 1975 was ik bij een onderzoek dat door het bureau van Volkshuisvester Hugo Priemus in de Rotterdamse wijk Crooswijk werd uitgevoerd, getuige geworden van de wijze waarop Marokkaanse arbeiders werden geronseld en gehuisvest. Ik trof krotten waarin wel 25 jonge arbeiders samen op een hoopje de nachten moesten zien door te komen. Ik was verbijsterd. Maar Crooswijk werd opgeknapt en in Den Haag raakte ik betrokken bij de vernieuwing van de Transvaalbuurt en de Schilderswijk. Gangmaker was Arie Duijvestein die daarvoor de sterarchitect Alvaro Siza had aangetrokken. Ik kwam daarover te spreken met de oorspronkelijke Hagenezen waarvoor de nieuwe woningen waren bedoeld. Maar zij beklagden zich en klampten me aan na de buurtbijeenkomsten. Ze vertelden me dat ze zich genoodzaakt zagen naar het doodsaaie Zoetermeer te verhuizen. Ineens wonen er achter de deuren van ons trappenhuis gezinnen met een heleboel jonge kinderen en moeders waarmee we geen woord kunnen wisselen en die zijn gesluierd en de deur niet uit komen. Den Haag is bezig in de Derde Wereld te veranderen, zo werd me duidelijk gemaakt. Dat zou vooral voor hun eigen kinderen grote gevolgen hebben omdat die op de lagere school niet meer aan behoorlijk Nederlandstalig onderwijs zouden toekomen. Beide buurten werden inderdaad in luttele jaren tijd door vreemdelingen overspoeld die een totaal andere cultuur met zich meebrachten die zich afzijdig hield van de oorspronkelijke typisch

Haagse sfeer. Zelfs Barry Hay, frontman van de Earring, vertrok naar Zoetermeer om daar te verpieteren. Niemand begreep nog wat er achter die volksverhuizing schuilging en in de wandelgangen van provincie en gemeente werd erover gezwegen. Op een dag werd ik bij de opening van een nieuwbouwproject ineens van achteren aangevallen door een opgewonden jonge vrouw. Vervolgens stormden een paar jonge jongens op me af waarvan er eentje op een tafel sprong en me met een karatetrapprobeerde uit te schakelen. Totaal beduusd werd ik ineens ontzet door leden van het stadvernieuwingsteam. Ik werd aan de bar neergezet en met een biertje tot bedaren gebracht. Ze vertelden me dat ik was aangevallen door een groep van de Vikingjeugd die mij als slachtoffer hadden uitgekozen. Ze waren al in de buurt bekend en werden nauwgezet gevolgd. Toen ik vroeg waarom ze het op mij hadden gemunt wezen ze op de rever van het jack dat ik droeg. Daarop was een piepkleine button gespeld met de tekst: 'Fight Racism'. Ik had dat er ooit opgespeld uit solidariteit met mijn vrouw die als chinees-indonesische vluchteling ooit naar Nederland was gekomen toen ze twaalf was. Ineens begreep ik in een wespennest te zijn verzeild geraakt, door de multiculturele maalstroom teweeg gebracht! Die maalstroom had ook al mijn voetbalcarrière tot een vreemde ontplooiing gebracht. In Amsterdam was ik in '77 lid geworden van de voetbalclub van dagblad De Waarheid. Ik werd met succes meteen in de spits gezet met al die arbeiders en studenten die overtuigd lid waren van de CPN. Maar na een paar jaar vertrok de ene na andere speler naar Almere, Lelystad en Purmerend of Zaanstad. Steeds met hetzelfde verhaal over de zwarte scholen waarop de ontwikkeling van hun kinderen ernstig zou worden beknot. De club werd een thuishaven voor vluchtelingen uit Armenië en later voor voetbalminnende Marokkanen en Turken en kreeg de bijnaam El-Quaida United om ten slotte in 2010 te worden opgeheven vanwege enorm opgelopen contributieschulden. Toen zat ik inmiddels al jaren bij de super veteranen van TABA - Tegen Alles Behalve Alcohol - waar alle voetbalminnende postprovo's hun voetbalheil hadden gevonden.

Natuurlijk was duidelijk dat er een ware kolonialisatie van de volksbuurten had plaatsgevonden, uitgevoerd ten bate van dezelfde klassen die ooit de slaven van Afrika naar America en Suriname hadden verscheept en nu de goedkope arbeidskracht ontbeerden in hun kantoren en comfortabele familiepannen aan de grachten en in wijken als Amsterdam-Zuid. 'Kolonisatie van de Thuissituatie' is dat ooit getypeerd door de Twentse filosoof Hans Achterhuis. Weliswaar in een ander verband. Want hij gebruikte die termen om er zijn walging mee aan te duiden richting de vrouw die mij mijn huis uit had gepest door een op een buitenlands congres opgeduikelde vreemde man daar mijn plek te laten innemen. En valselijk het Feminisme had aangewend om te verdedigen dat zij zich achter mijn rug om met vervalste handtekeningen had laten scheiden en het huis en mijn bezittingen ontnemen. Tja, het zal je maar gebeuren: te worden gebruikt als exemplarisch voorbeeld voor het grote taboe van Links Nederland! Prominent PvdA-er Jan Beerenhout, samen met Van der Laan nog de twee rechterhanden van Schaefer, biechtte me op dat hij al in '62 was betrokken bij het ronselen van gastarbeiders in Anatolie. Hij bleef

zich met het lot van de Turken in Nederland bezighouden en is toen van de weeromstuit maar zelf islamiet geworden. Nu wordt hij samen met de Turkse gemeenschap verscheurd door de achterdocht sinds de coup tegen potentaat Erdogan.

Die wrange tegenstrijdigheid zie ik terug in onderstaande spotprent van Peter van Straaten dat in 2015 de prijs won voor de beste politieke cartoon! De volksbuurten van weleer zijn niet meer zoals de buurt waar ik ben opgegroeid door op straat ons met een voetbal uit te leven. Mijn huidige woonbuurt is het centrum van de Mocromaffia geworden getuige een dubbele moord die er laatst zo maar op straat plaatsvond. De Joodse dokter die ik hielp met het opschonen van zijn PC is na tientallen doodsb bedreigingen aan zijn webadres weggevlucht. Net zoals een huisgenote die door een Marokkaanse jeugdbende werd overvallen en met een pistool bedreigd. Zelf probeerde een bende junkies mij nadat ik na twaalfen uit de bioscoop thuis kwam me met z'n vijven van m'n paar losse guldentjes te ontdoen. Maar ik was al 'streetwise' en liet een lege portemonnee uit m'n broekzak op straat glippen. Daar doken ze bovenop met hun koppen kletsend tegen elkaar, zodat ik me uit voeten kon maken. Bij de politie werd me een dossier voorgetoverd met wel 200 straatcriminelen. Het waren geen vluchtelingen en ik kende ze allemaal al jaren van gezicht.

Ondertussen is m'n beste voetbalmaat Ben, maar weer naar Amsterdam teruggekomen. Hij kon in zijn luxe huis in Hoorn niet langer met z'n jordanese vrouwtje samenleven. Hij vond een leuk benedenwoninkje in Oost en verbouwt luxe panden aan de gracht als kundig interieurinrichter. Hij heeft het stervensdruk, terwijl ik op sterven ben komen te liggen. Maar we zien elkaar wel op de club bij een wedstrijd uit de Champions League of het EK. Bij de entree van het terrein werd nog een drugsmaffioos geëlimineerd terwijl het busje met de politie informant er besluiteloos naast stond. En onze postprovo barman moest op een zondagmorgen uit de bezemkast worden bevrijd, waar een inbreker hem in had opgesloten toen hij de beamer wilde stelen. Ons team traint elke week en kookt dan voor elkaar na afloop. We zijn van allerlei rassen en standen en nationaliteiten en houden samen de goede moed erin en spelen in de shirtjes van onze zogenaamde sponsor: Suzi's Saloon. Het is de kroeg van de Angels die elkaar in de binnenstad daar treffen tussen de toeristenmeute. Die shirtjes bezorgen onze tegenstanders, vooral uit Noord, de nodige schrik in de benen!

Dat is geluk rond dat geweldig enerverende Westerpark, waar elke avond Pauw en DWDD burgerlijk Nederland zand in de ogen strooien en in slaap sust. Daar ligt ook nog steeds de paradijselijke buurtboerderij en de Sint Barbarabegraafplaats, waar Herman Brood een laatste plekkie vond.

"IK BEN GEEN VLUCHTELING
IK WOON AL TWINTIG JAAR NAAST U."

met pensioen!

Ik wilde mijn promotie weer oppakken en toen overkwam me weer iets dramatisch. Op een avontuurlijke zeiltocht met een omgebouwde sampan door de Chinese Zee raakte de dinky los waarmee we aan land moesten komen. Bij de poging hem te redden ging er iets helemaal mis. Ik kwam met mijn ene been in de tros die ik aan de kikker op de dinky moest vastknopen. Aan dat been werd ik vervolgens achter het schip aangetrokken, volle kracht vooruit op volle zee. Alles kwam doordat de boot per ongeluk ineens in de vooruit werd gezet in plaats van achteruit om rustig bij de dinky tot stilstand te komen. Ik werd onder water gesleurd, maar wist mezelf op een welhaast bovennatuurlijke wijze aan de knopen te ontworstelen. Terug op de boot zei ik nog monter: "dat heb ik nog afgekeken van de laatste James Bond!" Maar tijdens het rijexamen dat ik prompt na thuiskomst moest afleggen bleek ineens dat mijn linkerbeen niet meer mee werkte en in een wilde kramp schoot. Dat alles midden op de snelweg. Zo ontdekte ik dat er negen wervels scheefstonden als gevolg van de zeesleepcampanje. Vijf jaar revalideren bracht me er weer helemaal bovenop, maar wel werd ik voor mijn werk volledig afgekeurd toen ik al weer helemaal genezen was verklaard. Het zij zo. Ik vond het geweldig om met een goed invaliditeitspensioen verder te moeten. Het gaf me de vrijheid naar Rusland te gaan, het land van mijn dromen die door de films van Tarkovsky waren opgeroepen. Het wereldrijk dat net van het Stalinisme was bevrijd!

Deze website is ook een misschien wel wat langdradig verslag van mijn omzwervingen door dat land. Ik ontmoette in Petersburg al bij eerste aankomst van mijn tweede reis, Anna. Zij was de bovenbuurvrouw in mijn gehuurde flatje in een volkomen vervallen buitenwijk. Ze studeerde Regionale Economie en Administratie en ik nam haar aan als mijn assistente. Met haar heb ik stad en land afgereisd en na haar studie zorgde ik ervoor dat ze die in Nederland

en Engeland kon vervolgen via een MA-opleiding. Toen ze ook die studie had afgerond werd ze aangenomen door een Nederlandse Stichting die met geld van de EU, landen als Rusland, de Oekraïne en Oezbekistan hielp bij het opzetten van het staatsapparaat. Ondertussen bracht ik de stedelijke overheid van Petersburg en de Afdeling Stedenbouw van de Technische Universiteit van die stad in contact met hun vakgenoten in Nederland. Zo hoopte ik een wederzijdse inspiratie tot stand te brengen die tot een enorme opbloei van betrekkingen zou kunnen leiden. Zo kwamen we samen - we hadden inmiddels een hechte relatie opgebouwd - ook in die andere landen terecht. Ik heb daar veel over gepubliceerd in vakbladen en op deze site is er ook veel over te vinden. Maar alles bleek heilloos omdat mijn vakwereld vergeven is van hoogoplopende corruptie die het zich via de staat particulier toe-eigenen van bouwgrond voor miljarden opleverende vastgoed impliceert. Vastgoedpraktijken heet zo iets en mijn oude studiemaat en huisgenoot Arie van Erkel - Arie Ferrari van de intussen failliete megaprojectontwikkelaar Nawon - weet er alles van, net als Vladimir Poetin. Ach mocht het toch eens zo zijn dat Vladimir de straf kreeg die Arie is opgelegd. Al was het maar voor die drie maanden.

Ik besloot uit teleurstelling toen maar weer opnieuw gewoon in Holland te gaan werken. Nu als databaseprogrammeur en financieel manager. Hiervoor was ik eigenlijk helemaal niet gekwalificeerd, maar wel een expert door mijn digitale pionierswerk. Eerst werkte ik als freelancer en zette de financiële administratie op van een zeer succesvol parapentebedrijf dat aan het eigen succes te gronde dreigde te gaan toen er bij een reeks ongelukken doden vielen te betreuren. In 2007 werd ik aangenomen bij de Stichting Financiële Dienstverlening. Ik werd daar de boekhouder en applicatiebeheerder van een controlenetwerk dat via het internet zelftoezicht opdroeg op het overgrote merendeel van de hypotheekverstrekkers. Deze economische sector bleek vergeven van de malafide praktijken en via deze stichting was er een portaal opgezet om hen via het naleven van de wettelijke bepalingen in de gaten te houden zonder dat de sector er onder leed. Ik vond deze onderneming adembenemend spannend en leerzaam. Het gaf me pas werkelijk inzicht in hoe ons kapitalistische stelsel reilt en zeilt. Als geheel vindt ik dat iets heel enerverends en bemoedigends hebben, met al zijn duistere kanten. Kapitaal doet werkelijk wonderen en ontstaat letterlijk uit het niets in plaats van uit de arbeidswaarde en diens uitbuiting. En Marx was een onverbeterlijke paranoïde zwartkijker.

Maar weer ging het verschrikkelijk mis!

De dag voordat ik aan de slag ging was ik nog in Malta op een korte vakantie. Kort voor de vlucht terug gleed ik vlak voor de laatste duik in de Middellandse Zee ineens achterover en landde met mijn achterhoofd met een doffe klap op de laatste betonnen trede van de strandtrap. Ik voelde een rare wervelende suis door mijn hoofd schieten en kon 3 minuten mijn ledematen niet meer bewegen of praten. Maar ik zag en hoorde alles nog. Er kwam een dokter bij die me onderzocht en meldde dat ik geen hersenschudding had en er niets

aan de hand leek. Maar in het vliegtuig naar Amsterdam kreeg ik bij de landing een verschrikkelijke steek in mijn hoofd en verloor mijn gehoor. Ik ging gewoon aan het werk de volgende dag, maar merkte dat er ineens een enorme ruis was in mijn linkeroor en een druk boven in de nek. Ik liet een scan maken in het ziekenhuis, maar de neuroloog veronderstelde al dat er niets zou worden gevonden en twee weken later belde hij om me te vertellen dat ik geen tumor in mijn hoofd had. Nou had ik zoiets ook nooit verondersteld.

Vervolgens ging het op mijn werk nogal moeizaam en mijn fysiotherapeut die over magische handen beschikt voelde dat er iets in mijn hoofd mis was, waar hij niet bij kon. Ik besloot de hulp van een Chinese acupuncturist in te roepen en die wist de klachten beetje bij beetje terug te dringen. Mijn huisarts veronderstelde dat ik aan de ziekte van Ménière zou kunnen leiden door een scheurtje in mijn evenwichtsorgaan achter het linkeroor. Hij had het bij het rechte eind, maar het duurde nog twee jaar eer dit werd vastgesteld. Toen werd er ook een MRI-scan gemaakt, waaruit bleek dat er ook sprake was van een hersenkneuzing. Maar toen was ik mijn prachtige baan allang kwijtgeraakt. De software waarmee ik werkte was pas net ontwikkeld en op testsites werd gemeld dat er allerlei gebreken waren. Dat viel mij ook wel op. De bedrijfsserver liep om de haverklap vast, wat voor databases en boekhoudprogrammatuur fnuikend is. Maar mijn baas veronderstelde dat ik last zou hebben van een entiteit die ik van haar zou hebben overgenomen. Ze was enige tijd geplaagd door de geest van een op zevenjarige leeftijd overleden kind. Volgens haar - ooit afkomstig uit Trans-Sylvanie - was ik nu met de geest behept en joeg die geest via mij de computers op hol. Dat was haar verteld door een postmoderne sjamaan waarvan ze de hulp had ingeroepen. Die sjamaan heb ik opgespoord en bleek de grootste bedriegster die ik ooit in mijn leven ben tegengekomen. Ze vroeg 300 Euro voor een consult om je te verlossen van een zogenaamde 'soul-theft', die zich vooral uitte in flikkerende gloeilampen. Ik heb het bewijs van de oplichterspraktijken verzameld en besloot er handig tussen uit te knippen door het er maar op aan te laten komen. En inderdaad werd ik in april 2009 pardoes ontslagen toen bleek dat het geweldige stelsel van applicaties dat ik beheerde faliekant was ontspoord. Ik meldde me meteen overspannen en haalde er een advocaat bij. Ik werd volkomen in het gelijk gesteld en kreeg een prachtige ziektebewijs aangevuld met de WW. En ik had weer alle tijd om me aan dissertatie te gaan wijden. Ik deed ook weer een beroep op de pensioenregeling waar ik zo keurig was uitgestapt. En zonder problemen werd ik opnieuw volledig afgekeurd en was ik weer aanbeland in de achtste hemel: die van de outsider naast God en Gebod!

Youri en hart- en lichaamsperikelen

Anna had altijd kinderen gewild. Maar ik koesterde daartegen heftige bedenkingen. Je hoeft geen briljant statisticus te zijn om aan te voelen dat de wereld naar de knoppen gaat als we ons in het huidige tempo blijven voortplanten. Tegelijk is het zo dat als

iedereen zou besluiten dat het weer in de wereld zetten van een nieuw kind onverantwoord is, dan zouden wereldproblemen binnen twee of drie generaties volledig zijn opgelost. En de overblijvers zouden van de restanten in puissante rijkdom leven!

Maar het lichaam van een vrouw is nu eenmaal veel levenslustiger dan dat van de man. Die man weet alleen maar macht en geweld te gebruiken als het moet of zo uitkomt. De vrouw weet nieuw leven te scheppen als we samen willen, wat alle geweld weer overbodig maakt. Al leidt dat dan statistisch tot de verpletterende overbevolking van ons aardbolletje, die op den duur onleefbaar wordt gemaakt.

Nu bleken we beiden onvruchtbaar. Maar er bestaan nu eenmaal ziekenhuizen die niets liever doen dan de natuur naar hun hand zetten volgens vrouwelijke principes. Ik dacht nog dat ze bezig waren aan een tweede test, toen Anna ineens zwanger bleek. Ze hadden dat bijna honderd procent onmogelijk geacht! Beiden hadden we meteen het angstige gevoel dat er iets niet klopte. Op de eerste echo bleek de vrucht 5 dagen overtijd, maar bij de tweede na 20 weken leek alles optimaal. Bij de derde na 33 weken bleek alles fout en gingen we door de grond. Ogenblikkelijke ziekenhuisopname volgde want het hartje van onze Youri leek het te begeven. Ogenblikkelijk werd hij gehaald met een keizersnede. Ook voor een vader die allang opa had moeten zijn een dreun van jewelste. Daar was hij dan, zo klein en teer als een marmotje. Ik moest hem meteen in mijn handpalmen die nog vies waren van het stuur van mijn stadsfiets, nemen. Maar hij haalde het met heldere en wilskrachtige blik in de ogen. Hoe anders was het vervolg. Hij werd steeds zwakker en kon niet ademen en niet drinken. Alles dus met slangetjes en pompjes. Na 2 maanden kwam hij in een crisis toen zijn longetjes waren uitgeput. Aan de beademingsmachine in de ambulance werd hij in volle vaart naar het VU-kinderziekenhuis gebracht waar hij op de IC terecht kwam in alle kwetsbaarheid. Voor de dood weggehaald! Daar zeiden ze meteen dat we ervan uit moesten gaan dat hij een ernstige afwijking had. Drie weken en een hele ontkenningstijd later kwam de uitslag: Prader Willi, oftewel een gekloond 15^e chromosoom. De natuur maakt soms rare bokkensprongen om het leven in stand te houden.

Youri is nu onze lust en leven. We willen geen ander kindje meer, want hij is de innemendheid zelve. Met ontzettend veel steun vanuit ons paradijselijke systeem van kinderzorg heeft hij het gehaald en is tot een buitengewoon kind aan het opgroeien, al zal ons dat heel veel last bezorgen. Hij is aangemerkt als 'zeer moeilijk lerend' en zal het basisonderwijs dus niet kunnen doorlopen, maar steeds in het bijzonder onderwijs zijn plek moeten vinden. Dat doet toch pijn en de teleurstelling plaagt. Nu weet hij nog niet dat hij anders is dan andere kinderen en met hen niet mee zal kunnen. Maar er komt een tijd dat zich dat wel bij hem aandient. Dat zal erg veel verdriet leveren. Dat is alleen met heel veel geduld en toewijding alleen door ons als ouders te ondervangen.

Ik ben nu definitief met pensioen en tegelijk een jonge enthousiaste vader die inmiddels al bejaard is met vallen en opstaan.

En ik ben zo verschrikkelijk aan het leven en Youri gehecht geraakt! Al zal ik zelf misschien niet meer zo lang meer meegaan en moet hij het dan zonder mij doen. En dan alleen verdergaan met Anna, zijn moeder. Dit stemt me toch bezorgd over van alles en nog wat. Niets kun je er nog aan doen, anders dan maar gewoon stokoud proberen te worden met de TAO op schoot.

Welnu, een plotselinge ingrijpende gebeurtenis heeft me weer eens geleerd welke verrassende wendingen het leven in petto heeft.

Ik pleeg twee keer per jaar samen met mijn familie de Alpen of de Pyreneeën in te trekken om daar tegen de uitlopers mijn klimvermogens te testen en aan te sterken. Ik train daarvoor hier in Nederland op fietstochten door Limburg en door te gaan waterjoggen in zee of het IJ-meer. Zo ben ik jarenlang in optimale conditie gebleven, wat voor de verzorging van Youri eerste vereiste is. Nu merkte ik het laatste jaar dat ik als ik hem van en naar het ziekenhuis bracht door een immense vermoeidheid werd overvallen. Maar op mijn laatste Alpen verkenning in de buurt van San Remo, toonde mijn lichaam zich sterker dan in jaren. Dit jaar werd Holland verrast door een prachtige en warme nazomer en vlak voor vertrek naar Zuid-Frankrijk konden we genieten van geweldig Hollands strandweer met een kalme zee.

Ik lag te genieten in het water dat klotzend tot aan mijn borst reikte toen ik ineens merkte dat er iets helemaal misging! Ik haastte me naar de kant terwijl mijn gezichtsvermogen begon te vertroebelen. Ik begaf me naar een paar mensen om hun aandacht te trekken, maar kwam niet verder dan vlak voor hen in het water weg te zakken. Toen ik bij kwam was er een scherm om me heen gespannen en

waren mensen met gele hesjes bezig heel georganiseerd mij hulp te verlenen. Ik was gereanimeerd via een heftige hartmassage en een stroomschokkende defibrillator na een plotselinge hartstilstand. Ik wist meteen na het hervinden van mijn bewustzijn dat ik in hevige doodsnood verkeerde en dat mijn leven voorlopig spectaculair was gered door het team van de reddingsbrigade waar ik toevallig vlak bij in zee was gegaan. Al hing het aan een gloeiende draad die uitdoofde. Ik werd met loeiende sirene naar het ziekenhuis in Alkmaar gebracht en daar stond een hulpverleningsteam voor me klaar onder de bezielde leiding van een cardioloog die me scande met een echomachine en onmiddellijk allerlei noodvoorzieningen in mijn lichaam aanbracht. Mijn hart had mechanische ondersteuning nodig die via de hoofdader via mijn lies werd ingebracht. Ondertussen snakte ik naar verlichting van het gevoel dat mijn hart het zou begeven. De arts wond er geen doekjes om. Met een zeer bezorgd gezicht vertelde hij me dat de kransslagaderen plotseling waren dichtgeklapt en hij vermoedde ook een longontsteking als gevolg van ingeslikt zeewater dat hoogst besmettelijk is. Hij had het heel goed gezien.

Drie dagen bleef ik in levensgevaar en vervolgens bleef dat gevaar nog vier dagen bestaan als gevolg van longontsteking die mijn lichaamstemperatuur steeds verder omhoogdreef. In de derde nacht kreeg ik een fikse lading morfine en raakte ik in een delirium en 's morgens kwamen de doctors met hevig onthutste gezichten om me heen staan. Ze hadden me eigenlijk al opgegeven, wat helemaal indruiste tegen mijn optimistische gemoed. Na vijf dagen keerde het tij en ondertussen hielden ze mijn stemming met morfine op peil. Ik zag best wel dat ze voor mijn leven bleven vrezen, maar had zelf het gevoel dat het niet fout kon lopen omdat ik in geweldig goede handen was beland.

Maar uiteindelijk bleek dat goede gemoed heel eenvoudig te kunnen worden verklaard, al leek mijn herstel welhaast bovennatuurlijk. Een MRI-scan toonde aan dat ik al jaren geleden hartproblemen had gehad en dat zelf had hersteld met intensieve training waarmee ik zelf de nogal verstopte kransslagaderen had ontlast door andere aderen die de doorbloeding overnamen en nu dus mijn leven hadden gered. Ondanks mijn jarenlange gezonde leefwijze was mijn hart plotseling vervet geraakt. Met mijn huisarts wist ik snel de oorzaak te achterhalen. Bij die eerder val val achterover in 2007 en de hersenkneuzing als gevolg daarvan, was ik uiteindelijk naast die met de Chinese naalden ook driekwart jaar met een curieus medicijn. Dat medicijn had twee vervelende bijwerkingen: plotseling optredende kaalheid en vervetting van de bloedvaten! Tot aan ontsteking toe, wat zich langzaam naar het hart verplaatst, als laatste uiteinde van het vatenstelsel.

Ik heb het allemaal op miraculeuze wijze gered. Wat resteert is een gevoel van volstrekte verbijstering over het feit dat blijkt dat een leven ineens zomaar abrupt zou kunnen zijn afgelopen. Maar dat had volstrekt niet gemogen omdat ik voor een kind te zorgen heb.

Dus staat mijn leven nu ineens in het teken van het revalideren, van het aansterken voor een volledig nieuwe herstart. Er is een enkel ding wat me bemoedigt. Zowel mijn vader als mijn moeder was hetzelfde overkomen en zij waren ook op tijd geholpen. Mijn moeder net als ik met een reeks zogenaamde bypasses. Ook startten ze beiden een nieuw leven waar ikzelf aan mee heb mogen werken en wat mijn relatie tot mijn ouders een nieuwe impuls heeft gegeven. Het is ons fantastische zorgsysteem dat ons collectief een hartverwarmende vorm van hoogst ontwikkelde beschaving heeft bijgebracht. Hulde aan de ontwikkelaars en instandhouders van ons zorgstelsel.

En tevens mijn innige dank ook namens Youri en Anna en de geïnteresseerde lezer.

Nawoord per 1 mei 2020: Op 18 december 2018, kort voor de Kerst overkwam me weer iets heel merkwaardigs, iets vreemds en onverklaarbaars waar mijn leven verder door getekend zal worden!

Ik fietste welgemoed van de VUmc na een therapie voor Youry, naar huis. Ik was weer in heel goede doen. Ik kwam langs Het Sieraad en voorbij de Milli-Gorus moskee. En dat was het laatste wat ik weet. Ik kwam meer dan anderhalf uur later bij aan de hartbewaking in de VUmc hartpoli. Dus weer terug waar ik was vertrokken. Ik wist meteen wat er speelde en keek achter me op de monitor. Ik zag dat er weinig met mijn hart aan de hand was. Ook voelde ik dat mijn hoofd een dreun had gehad maar mijn denken en reageren in een prima staat verkeerden. Dus geen hartfalen of hersenbloeding. In de anderhalve maand daarna werden er verschillende onderzoeken uitgevoerd. Over mijn hart hoef ik me geen zorgen te maken, al is er sprake van een lichte ritmestoornis die me beperkt in mijn fysieke mogelijkheden. Maar ik heb een zeer zware epileptische 'insult' gehad en mogelijk mijn hoofd flink gestoten bij de val van mijn fiets! Al dertig jaar heb ik soms rare trilaanvallen en gaan er ineens onbeheersbare schokken door mijn lijf en leden. En ik weet waardoor dit komt: dat bizarre ongeval in de Zuid-Chinese Zee. En in 2007 viel ik dus ook heel ongelukkig achterover. Ik was allang parkinsonistisch. Heeft dat soms een maalstroom aan ongelukken veroorzaakt? Het is me nu geraden dat steeds ten goede te keren want, zoals gezegd heb ik zo lang mogelijk voor Youri en z'n moeder te zorgen!

Maar het verhaal krijgt een bizar staartje. Ik ben op straat aangetroffen door iemand van de Joodse organisatie NIK pal tegenover de Milli-Gorus moskee in de Baarsjes. Of in ieder geval heeft iemand van die organisatie zijn fantasie op hol laten slaan. De moskee staat op de plaats waar vroeger het witte kruis stond voor de slachtoffers van WOII. Dat is in 2006 verwijderd vanwege de bouw van de moskee en toen ergens achteraf aan het Columbusplein teruggezet. Dat zit het NIK nog steeds erg dwars. Iemand heeft aan het ambulancepersoneel gemeld dat ik schokkend op straat lag naast mijn fiets. Er werd gedacht dat ik stervende was en het wel nooit zou halen, vermoord door een mocrumaffioos. In de buurt zijn diverse liquidaties zomaar op straat uitgevoerd en dus hebben mensen in de

buurt gedacht dat dit er ook wel weer een zou zijn geweest. Toen is het kruis weer opgehaald en op de plek geplaatst waar ik ben gevonden en ik later weer mijn fiets keurig op slot gezet, terugvond. Het is een Amsterdamse gewoonte om op de plek waar verkeers- of geweldslachtoffers vallen kleine gedenktekens te plaatsen en daar bloemen bij te leggen. Maar dit gedenkteken is misplaatst. Ik had de neiging er een bord aan te hangen met daarop de tekst: 'Als Christus ben ik in het VUmc voor de tweede keer uit de dood herrezen en ik ben springlevend! Waarvan akte!' Maar ik heb het maar zo gelaten.

In januari 2020 nam met de intrede van de coronacrisis met leven samen met Anna en Youri weer een dramatische wending. Youri gaat voortaan naar een school voor Speciaal Onderwijs - De Heldring - in Amsterdam-noord en sinds september 2019 reizen we daar met de bus naartoe mogelijk gemaakt door een gratis OV-abonnement via de gemeente.

Welnu: vanaf Centraal reizen we steeds met Connexion bus 391 of 394 richting Zaanstad en bus 391 gaat naar de Zaanse Schans. Dat is vooral voor Chinese toeristen een populaire bestemming. Dus werden we steeds in bus 391 altijd vergezeld door drommen Chinezen, waarvan enkele mondkapjes droegen. Dat was niet omdat ze bang waren voor onze luchtvervuiling. Integendeel: zij wisten wel beter. Ze waren mogelijk al met Corona besmet. Eind januari werd ik ineens flink griepig en begin februari brak bij Youri een soort zware

bronchitis uit met koorts die opliep tot tegen de 39. Voor Youri is dat heel zeldzaam, maar ook heel bedreigend. Dan moet hem ogenblikkelijk hydrocortison worden toegediend. Ik ging meteen met hem naar de huisarts. Deze had een verhaal over het 'rondgaan van een vreemde griep', maar constateerde dat bij Youri het ergste achter de rug was en alle gevaar op longontsteking geweken. Mij vertrouwde ze toe dat er uit China een pandemie zat aan te komen waar ik erg voor op moest passen. Ik behoorde immers tot de gevarencategorie met mijn hartaandoening! Ik dacht nog: maar beste huisarts heb je nou echt niet door dat we allang Corona onder de leden hebben? Binnen de kortste keren waren 5 van de acht medeleerlingen en de twee juffen van Youri's klasje ook flink ziek en toen zat iedereen thuis! Nog een paar weken is Youri naar school gegaan en toen werd het tijd voor de 'intelligente lockdown! Die al met al een beetje dom was. De grenzen hadden al begin januari dichtgemoeten voor Chinese toeristen en alle vluchten gecancelld. Alleen Trump kwam in Amerika op dat idee!

Met Pasen gingen we er weer even tussenuit om van de quarantaine bij te komen. We vonden in mijn geboortedorp het huisje van de familie van de wielrenner Hennie Kuiper, mijn grote sportidool uit de midden jaren zeventig! Ooit in 1978 fietste ik helemaal vanuit Nederland naar La Chaise de Dieu om hem in de Tour te volgen tot het moment dat hij bij de afdaling van de Granier tegen de rotswand klapte. Gebroken sleutelbeen, einde uitzicht op het winnen van de Tour! Ik zie nog voor me hoe hij daar lag met een verwrongen gezicht de pijn en frustratie te verbijten. Toen Zoetemelk de klimtijdrit naar de Puy-de-Dôme won waren wij te laat. Toen we daar aankwamen schreef de Equipe over een 'poire de caoutchouc' - Frans voor 'condoom' - die Hennie de overwinning op de Alpe d'Huez opleverde; niet door die zelf te gebruiken bij de dopingcontrole. Maar door glorieus tweede te worden. Winnen deed Michel Pollentier. Oftewel Polleke, ook mijn bijnaam toentertijd! Dat was ook het einde geweest van mijn sportcarrière als bevlogen voetballer in 1964! Hennie kwam er overheen door een assertiviteitstraining die hem ook definitief afhielp van het stotteren. Een tijdje werd hij overenthousiast en verbeelde zich dat hij nu alles aankon. Maar hij won alleen nog maar de grootste klassiekers die ik hem in de laatste kilometers - in het geval van Milaan-San Remo - nog een paar jaar geleden nafietsde. Ondanks mijn veronderstelde hartafwijking en vaatziekte.

Dat bleek uiteindelijk allemaal op een medische vergissing te berusten. Ik heb een zwaar epileptisch insult gekregen bij het aqua joggen in de branding. Daar ben ik bijna door verzopen en net op tijd door een kordate arts uit het water getrokken. Ik had veel water ingeslikt, wat prompt een longontsteking veroorzaakte. De rest is een miraculeus stuk historie! Ik ben al epileptisch vanaf een ongeval op mijn vierde! Toen slikte ik pardoos mijn tong in en mijn vader wist die net op tijd weer uit mijn keel te wurmen, door me op mijn kop aan mijn benen omhoog flink heen en weer te schudden. Ik herinner me dat nog als de dag van gisteren. Vooral het ijzige gevoel van het beduusd weer bijkomen.

Ondertussen heb ik weer een goede vriend verloren Klaas kende ik vanuit mijn studie, sinds '75. Ik werkte met hem bij de Provincie Zuid-Holland en kwam hem op een dag in 2003 ineens op straat tegen bij mij in de Haarlemmerbuurt. Hij vertelt me meteen dat hij een zware tijd achter de rug had en ik stelde meteen voor daarvan bij te komen bij mijn voetbalkluppie TABA. Daar werd hij met open armen ontvangen, hoewel zijn voetbalcapaciteiten met argwaan werden bekeken. Maar Klaas nam na verloop van tijd ook zijn vriendin mee die hij via een datingsite had leren kennen. Die vriendin - Gieta en van hindoestaanse komaf - wijdde hem in in de beginselen van de Dharma. Hij nam haar mee naar zijn Spinozaklupje. En naar onze voetbalclub, waar zij zich achter de bar een uitbundig plaatsje verwierf. Tien jaar voetbalden we elke dinsdag met elkaar op het trainingsveld. En af en toe kookten we samen voor het team op z'n Hollands. al die stampotten die mijn moeder me nog had leren bereiden. En vooraf en na afloop van de training bespraken we in zijn auto het wereldgebeuren en onze hang naar mystiek. Hij over zijn geloof in een uniforme God, en ik over de Chaos-magie. We waren het nooit eens, maar ook nooit echt hartstochtelijk in onmin. Ook had ik Klaas mijn geheimen toevertrouwd en hij respecteerde dat en toonde begrip voor mijn vreemde geaardheid. En we deelden ook een passie voor de Mali-Blues en de Mongoolse sjamanenzaang.

Maar op het moment dat we in de bungalow van de familie Kuiper betrokken, belde hij me en bevestigde dat met een sms: "Johan, beste vriend, ik zit in zwaar weer, kanker in de buik". Hij bleek plotseling alvleesklierkanker te hebben in een inmiddels ongeneeslijke vorm en is drie weken later al overleden. Het was een herhaling van het stervensproces van mijn vader. Nu was ik via de telefoon erbij betrokken om Gieta steun te verlenen bij de spirituele begeleiding. Ik was nog zoveel met hem van plan geweest. Ik wilde hem zijn ervaringen met het ontwikkelen van de metro op papier laten zetten, maar hij schreef liever gedichten die hij 'kandelaars' noemde. Maar hij had in de laatste paar jaar de geschiedenis van zijn grootfamilie uitgezocht en er een verhaal van gemaakt. Nu had hij me gevraagd ook voor hem een website te bouwen om dat werk aan een breed publiek te presenteren. Het is er helaas allemaal niet van gekomen en wij - zijn paar vrienden en familie - blijven in verbijstering achter. De coronacrisis maakte het onmogelijk hem op te zoeken in het hospis. En ook om de rouwenden elkaar bijstand te leveren met meer dan woorden alleen. Zijn zoon en dochter hebben nog een indrukwekkend afscheidsdienst op touw gezet, voorafgaand aan de afgeschermdde crematie! That's Life's bitter ending! Al gaat het voor mij voorlopig gewoon vrolijk verder!